

A következő határozott bizonyítékot spiritisza testvéreink kísérleteiből nyerjük, vagy olyan emberektől, mint Crookes professzor, aki ugyan mindig határozottan visszautasította, hogy a spiritisza testülettel azonosítsák, mégis saját gondos kísérletei által meggyőződött számos állításuk valóságáról. Nagyon elővigyázatos ember, és nem használja a „szellem” szót, hanem megmutatja, hogy intelligens lények, miután egy fizikai testben éltek, újra működnek a testen kívül. Természetesen nem szükséges, hogy a test a halál által elpusztuljon, de legtöbb esetben tényleg így volt. Ha bármelyikük veszi magának a fáradságot Crookes professzor kutatásait olvasni, amelyben a médiumot és egy úgynevezett materializációt megfigyelt - materializált léleknek hívták, de ez egy nagyon buta kifejezés – egy materializált alakot figyelt meg; ha gondosan elolvassák, kénytelenek lesznek elismerni, hogy ott további meggondolásra érdemes bizonyíték található. Persze, ha nem olvastak még ilyesmit és nem is győződtek meg maguk róla, akkor valószínűleg tagadni fogják a lehetőséget, mert ez az emberek egyik tulajdonsága: minél kevesebbet tudnak valamiről, annál határozottabban tagadják. Nagy előny mit sem tudni, ha abszolút biztosnak akarják nevezni magukat, amit az angol iskolás fiúk „cock sure”-nak neveznek. Nem tudom, van-e megfelelő kifejezésünk erre az iskolásfiú szlengre, mely mindig kéz a kézben jár a tudatlansággal, amit sohasem találok a tudomány embereinél. Ők mindig óvatosak. Azt mondják: „Nem hiszem. Úgy gondolom, hogy a bizonyítékod nem elegendő”. Nem tagadnak, a tudatlan ember viszont a tudatlansága mélységének megfelelő eréllyel tagad. Feltételezem, hogy akad, aki hajlandó olvasni és nem gondolja, hogy mindent tud a természetről, sem hogy minden a világegyetemben az ő tudása határain belül van. Ha valaki elérte ezt a nem túlzottan előrehaladott állapotot, betekinthez az olyan ember, mint Crookes által megfigyelt bizonyítékokba. Crookes a materializációk megfigyelésére feltalált egy alkalmas kis lámpát, mely világít, amint kinyitják. Azért ezt a sajátos világítást használta, mert nagyon nehéz materializációt produkálni gáz vagy villanyvilágításból származó rezgések közepette. Sokkal könnyebb ezt a sötétben tenni. Természetesen sokan nevetni kezdenek, amikor ezt hallják, és azt mondják, hogy ez csalás. De ez nem így van. Egy szerelő nem tud nedves légkörben szikrát csíholni gépezetéből, és ha azt mondanák neki, hogy ez azért van, mert csalni akar, kinevetné önmagát. Hasonlóképpen vannak bizonyos anyagösszetételek, melyek nem állnak össze az éter némely fajta fényrezgéseinek közepette. A valóság az, hogy vannak bizonyos hullámmozgások, amelyek az éteri anyag ezen csoportosulásait szétszórják.

Crookes, mint vegyész, és aki a villamosságához értett, túl sokat tudott ahhoz, hogy azt feltételezze, miszerint az egyetlen ok, amiért sötétség szükséges az, hogy csalni akarnak. Úgy gondolta, lehet más ok is, ezért feltalált egy különleges lámpát – valamiféle foszfor-készítmény volt -, hogy a materializáció sötétben történhessen, és azután lámpájának ajtaját kinyitva a levegő hozzáért a foszforos készítményhez, ami által az fellobbant és világított úgy, hogy a szobában minden világosan láthatóvá vált. Ilyen körülmények közt láthatta a médiumot a heverőn fekve, feketébe öltözve és megérinthette őt egyik kezével, előtte pedig szintén elérhető közelben állt a materializált alak fehérben, amit szintén megérinthetett úgy, hogy mindkettő a szeme előtt volt; se függöny, se sötét szekrények, se egyéb, hanem a kettő teljesen látható volt egyidejűleg, és megengedték neki, hogy mindkettőhöz hozzányúljon.

Ez olyan bizonyíték, mely bármely értelmes embernek elég jó, ha bízhat a vizsgálódó pontosságában és becsületességében. Bátorodom állítani, hogy William Crookes neve garancia a becsületességre, és a megfigyelés pontosságára. Számos ilyenfajta kísérleten kívül lemérte ezeknek a formáknak némelyikét, amelyek képessé tették őt, hogy kipróbálja azt az erőt, amely minden látható indíték használata nélkül gyakorolható volt. Határozottan megmutatta, hogy egy intelligens lény képes volt az elmúlt élete eseményeit elmondani, és hosszú eszmecsere folytatótt vele a halála után.

Ezt a kísérletet spiritiszták ezrei végezték el újra meg újra – nem mindig olyan gondosan, hogy tudományosan biztosnak mondhatnánk. Balgaság volna viszont ezeket a tényeket tagadni, fel vannak jegyezve, és ha kételkednek, kívánságra újra igazolhatóak. Persze csalások is előfordulhatnak, de azok miatt az összes materializációt tagadni olyan, mintha a jó pénz létezését tagadnánk, mert pénzhamisítók hamis pénzt hoztak forgalomba. Ilyen események előfordulnak, és azt mondom, hogy bár nem tartom helyesnek az ilyenfajta kutatást, mert veszélyes és bajt okozhat, mégis ha valaki materialista, és eljutott odáig, amit elérhetünk a hipnózis és az álmok tanulmányozása által, akkor növekvő meggyőződése érdekében próbálkozzon ilyenfajta kísérletekkel. Nem szükséges médiumhoz mennie, három vagy négy ember a családból, ha összeül, nagyon könnyen meggyőződhet róla, hogy az intelligencia létezik és működik a halálon túl. Ezt az igen egyszerű tényt újra meg újra be lehet bizonyítani, nem szükséges ehhez kívánatos médium; hárman vagy négyen, tisztességes férfiak és nők, ismerik egymást, ha így kívánják, maguk bebizonyíthatják. Nem ajánlom, hogy ezt tegyék, csak akkor, ha materialisták. Ha igen, akkor érdemes megkockáztatni, hogy bizonyosságot nyerjenek; ha nem, vagyis ha hisznek a lélek létezésében, akkor nem sokat fognak nyerni ily módon a létezés mibenlétéről, és balgaság lenne veszélynek kitenni magukat megfelelő haszon nélkül. Mégis eljutottunk lépésről lépésre idáig, az intelligens lények létezéséhez, akiket fizikai testükben ismertünk, és esetleg testen kívül is.

A kutatás egy másik iránya, melyet nem kísér veszély, arra a tényre alapul, hogy az ember lelke, aki egy élő testtel van kapcsolatban, kiléphet gyakorlat által a testből és működhet a testtől függetlenül úgy magára, és ha kívánja másra vonatkozóan is.

Most egy lépéssel eltávolodom abból az irányból, amit a tudomány elismerne, vagy amit bárki könnyen bebizonyíthatna. Nehezebb kísérletekről fogok beszélni a lélek létezésével kapcsolatban. Amit eddig elmondtam, bárki megismételheti, ez a tanulmányozás ABC-je. Aki materialista, kezdje ezekkel, és ha végig átvették, akkor megbizonyosodhattak, hogy egy élő intelligencia működhet az agy nélkül, a testen belül vagy kívül. Ha idáig eljutottak, talán veszik a szükséges fáradságot a nehezebb kísérletekhez, amelyek itt következnek. Csakis ezek bizonyíthatják a lélek létezését, a többi egy intelligencia létezését bizonyítja a fizikai szervezeten kívül.

Továbbmenve: lélek alatt egy élő, ősi – tudatos intelligenciát értek, amely saját akaratából értelmi tulajdonságokat mutat, és képes a mentálisnál magasabb tulajdonságokat mutatni, amint nő, fejlődik, és a fizikai és asztrális síkoknál magasabb világokban lép fel. Mint említettem, a kísérletek igen nehezek és gyakorlat szükséges hozzájuk. A gyakorlat kezdete munkában a jóga gyakorlatához vezet: először használják elméjüket, hogy testüket irányítsa és érzékeiket úgy, hogy meggyőződjenek arról, hogy az értelem valami magasabb, mint a test, hatalmasabb, mint az érzékek. Kezdenek hozzá és gátolják meg az érzékek valamely kifejezését, amelynek szokás szerint engedtek, pl. hagyjanak el valami nagyon vonzó ételt, valami italt, ami élvezetes és stimuláló, a fizikai élvezetnek valamely formáját, aminek különösen hódoltak. Nem mondom, hogy szokjanak le róla végképp, hanem egy időre, hogy megmutassák vitán felül: van magukban valami, ami irányítani tudja természetüknek mindazt a részét, amit érzékeknek vagy testi kifejezésnek neveznek. Kényszerítsék magukat az érzékek kívánsága ellenére tenni valamit, és válasszanak egy olyan időpontot, amikor az érzékek ágaskodnak, amikor ezt a kielégítést különösen kívánják és vágyják, amikor a tárgy éppen előttük van, és éppen kinyújtják utána kezüket. Álljanak meg ekkor és mondják: „Erősebb vagyok, mint te, nem fogod ezt a vágyat kielégíteni”. Ennek a kísérletnek egyetlen haszna, hogy jobban meggyőzi az embert, mint bármi más, hogy az ember nem azonos az érzékeivel, sem a testével; hanem valami magasabb – mondjuk pillanatnyilag: az értelem – és hogy irányíthatják ezt a testet és ezeket az érzékeket. Nem úgy gondolom, hogy mindig tudnak fölöttük uralkodni.

Addig nem tudnak, amíg nem gyakorolták. Lesz idő, amikor az érzékek, mint betöretlen lovak megugranak az elmével és minden mással, és önök szaladnak utánuk. De még akkor is tudják, hogy azok elragadták önöket, és úgy érzik, hogy azok erősebbek és oda mennek, ahova akarnak. Valami fordított módon még akkor is megkülönböztetnek saját maguk a vad, önféjű befolyások és impulzusok között, amelyeknek egyelőre foglyai.

Ez egy igen elemi kísérlet, és jobb lenne, ha elvégeznék, hogy bizonyosak legyenek abban, hogy van valami önökben, ami erősebb, mint az érzékek. „Ó igen – mondják - ez az elme. Persze, tudom, gondolataim az érzékeim fölött állnak, tudom, hogy elmém uralkodik a testem fölött”. Rendben van, tartsanak ki e mellett, gyakorolják, amíg a test egyáltalán nem akadály; mígnem egész napi éhezés után jó kedélyűek lesznek utolsó pillanatig; mígnem fizikai munkától fáradtan és kimerülve oly élénkek, türelmesek és kedvesek lesznek egy nyugős gyermekkel, mint hogyha frissek volnának. Ezt értjük az alatt, hogy a testen uralkodunk. Gyakorolják, míg meg tudják csinálni. Gyakorolják mindaddig, míg felfogják, hogy a test csupán szolgáljuk, rabszolgájuk, aki úgy cselekszik, vagy nem cselekszik, ahogy önök kívánják. És szégyenlik majd, amikor a test készíti önöket azt tenni, amit az értelem elítél; érzik, hogy azt cselekedni kevesebb, mint igazán emberi. A kutyák harapnak, amikor éhesek vagy haragosak, de az emberi lények legyenek képesek uralkodni magukon. Nem sok, ha azt kívánjuk, hogy az embernek legyen önuralma, ami csupán azt jelenti, hogy az értelme legyen úr a teste fölött.

Idáig mindannyian megegyezünk. Tegyük fel, hogy most már készen állnak a következő lépésre. Elméjük sok fáradságot okozott végül is. Képes a testen uralkodni, képes az érzékeken uralkodni. Képes-e önmagán uralkodni? Azt találják, hogy össze-vissza futkároznak. Elővesznek egy nagyon nehéz könyvet, és magukévá akarják tenni a tartalmát, sok függ attól, hogy magukévá teszik-e, talán vizsgázni fognak belőle. Hacsak meg nem tanulják éjjel, ez nem fog sikerülni és ez visszaveti önöket pályájukon. Így tehát leülnek és dolgoznak, de elméjük elvándorol. Amikor egy matematikai problémára akarnak koncentrálni, azt találják, hogy valami egész másra gondolnak, elméjük elmegy, és vissza kell hozni. Ez újra meg újra megtörténik, leteszik a könyvet, és azt mondják, nincs kedvük, nem tudják megcsinálni. Micsoda egy elme ez? Nem akar dolgozni, amikor kellene, és nem tudja elvégezni saját dolgát, mert nincs kedve. Akkor elkezdik mondani: miért ne uralkodnék az elmém (értelmem) fölött? Ez a mondat maga kifejezi, hogy van valami, ami magasabb, mint az elme – én. „Úgy vélem, hogy ez az elme azt fogja tenni, amit én akarok, és koncentrálni fog arra a könyvre”. Figyelmüket összpontosítják, valamit felhívnak magukban, ami erős és elméjüket a kívánt tárgyra koncentrálnak, és azon dolgoznak. Mi volt az, ami ezt véghez vitte? Nem lehet az elme, amely összevissza futkározott. Valami olyannak kell itt lennie, ami képes az értelmet legyőzni, és odáig edzeni, ahol kívánom, hogy működjék. Azután úgy érzik: „Ez az, amit most meg fogok keresni. Rájöttem, hogy az értelem az érzékek fölött áll – ezt tudom, de van még valami, ami az értelem fölötti, és én most azt fogom keresni. Talán az a lélek. Ez az erő, amit érzek, ami legyőzi vándorló elmémet, ez az erő bennem, amely csoportosítja kósza gondolataimat, és szófogadásra kényszeríti őket, mi ez? Úgy látszik ez én magam vagyok, én irányítom elmémet”.

Amikor idáig jutottak és megszokták, hogy az elmét (rendszeresen) valamely dologra összpontosítják, akkor egy határozott tudat nő fel valamiről, ami túl van az elmén és uralkodik fölötte, mint az elme uralkodott az érzékeken, és akkor a tanulmányozó érdemesnek tarthatja, hogy lépéseket tegyen és rájöjjön, hogy mi az. Többnyire meg kell kérdeznie valakit, aki már kissé tovább jutott, mint ő: „Mi a következő lépés, amit tennem kell? Találtam itt valamit, ami magasabb, több mint az elme. Hogy fogok rájönni, hogy mi az?” És egy könyvben, amit ol-

vas, vagy valakitől, akivel találkozik, megtudja, hogy vannak bizonyos határozott gyakorlatok, melyeket meditációnak neveznek, s ezeket követve az ember kifejlesztheti azt a tudatot, mely magasabb az elménél.

Amikor valaki elérkezik ide, és ha más személy nem kerül az útjába, bizonyosak lehetnek benne, hogy talál egy könyvet majd és elolvassa; vagy egy barátja azt mondja: „Láttad ezt a könyvet?” és megismerteti vele. Valamiképpen találkozni fog a könyvvel. Miért? Mert mindig vannak előrehaladottabb lelkek, akik figyelik, mikor éri el valamely fejlődő lélek azt a pontot, ahol segíteni lehet neki, amikor kész a további segítségre, és ha a fizikai síkon nincs valaki elérhető, aki ezt a segítséget megadhatja, amire ennek a léleknek szüksége van, akkor oda irányítják, ahol megtalálja azt a könyvet, amiben a gyakorlati tanítást megkapja. Ez az emberek segítőinek a műve, azoké, akik segítő kézzel jönnek ahhoz a kereső lélekhez, és elérhetővé teszik számára azt a tudást, ami a következő lépés a kísérleteiben.

Meditációra vonatkozó szabályokat fog találni, tanulmányozni, gyakorolni, és akkor az történik, hogy mindennapi meditációval az elmén-túli tudat mind erősebb lesz, és mindinkább bebizonyítja jelenlétét, úgyszólván megnyilatkozik, míg végül az egész tudat központja feljebb tolódik, és az ember rájön, hogy ő egyáltalán nem az elméje, hanem annál jóval több. Akkor elkezd olyasmit észlelni, amit az elme sem tud észlelni, tudatos lesz olyan gondolatokról, amiket az elme nem képes helyeselni, és néha leáradnak olyan gondolatok, amik uralkodnak az értelmén, és amiket az értelem nem képes megmagyarázni, bár felfogja, hogy igazak, amikor eléje tárulnak. Akkor felmerül a kérdés: „Én nem érveltem, nem következtettem, nem jutottam logikával ide, sem gondolkodással. Hirtelen jutott eszembe, honnan jött ez?” És a tudat lassan felébred. „Tőlem jött, én magam magasabb részéből, amely túl van az elmén, és amely az elme csendjében képes megnyilatkozni”. Mint a tó, melyet ha a szél nem borzol fel, visszatükrözi a napot, hegyet, vagy virágokat, de ha hullámszik, csak megtört képeket tükröz - ugyanúgy az elme csendes állapotában visszatükrözi a magasabb gondolatokat, de ha a gondolat szelei fújnak felette és felborzolják, akkor csak megtört képek látszanak.

A nyugodt elmében megnyilvánul a magasabb gondolat.

Azután jön a következő stádium, egy magasabb fokozat. A tanulmányozó igyekszik mindinkább azonosítani magát a magasabb gondolattal, szinte utána nyúl, megpróbálja saját magának érezni, összpontosítja erőfeszítését, elméjét teljesen csendben tartja és a tapasztalat egy pillanatában figyelmeztetés, igyekezet és az alacsonyabb elme minden részvétele nélkül hirtelen a tudat a testen kívül lesz, és az ember élő tudatnak fogja érezni magát, aki nézi a testet, melyet elhagyott. Ezt az állítást újra meg újra megtalálják a különböző szentírásokban. Olvashatják például az egyik hindu szentírásban, hogy az embernek tudni kellene a lelket a testtől elválasztani úgy, mint a fűvet a hüvelytől, mely beborítja. Vagy egy másik mondatban, amikor az ember úrrá lett az értelmén, kiemelkedik a testből egy ragyogó fényttestben - ez szó szerint igaz. A test, amiben a lélek felemelkedik, világos, ragyogó, nagyon fényes: egy fényttest. Szavakkal nem lehet jobban megmagyarázni ezt a megjelenést, semmi kifejezés nem írná le megfelelőbben a fizikai test felemelkedését az asztrális vagy magasabb testbe.

Azért idéztem ezt a régi szentírást, hogy ne képzeljék egy percig sem, miszerint ez egy modern kutatás. Mindazok, akik ismerik a lelket, átestek ezen a tapasztalaton. Ez a végső bizonyítéka annak, hogy az ember egy élő lélek. Nem érvelés, sem elmélkedés, sem következtetés, sem autoritás, hit vagy hallomás, hanem – tudás. „Én vagyok az élő tudat. Az a test, amit elhagytam csupán ruha, amelyet hordtam. Az nem én vagyok, nem én magam, az nem vagyok én, én itt vagyok, azt levettem, megszabadultam tőle, szabad vagyok.” Ezt a tapasztalatot nem csak régi szentírások említik, hanem más szentírások is, ez a változatlan tapasztalata a

prófétáknak, tanítóknak, látnokoknak, mert senki sem tudja valóban a lelkieket elérni, hacsak nem a saját tudása által.

Mindaddig, amíg csak ismétli azt, amit értelmével megtanult, igen hasznos munkát végezhet, de nincs meg az első kézből való tudás fémjele, ami által a meggyőződést átadja azoknak, akiket tanít. Másodkézből való tudásban mindig kételkednek. Olyan kérdéseket kérdeznek, melyekre szinte lehetetlen felelni, ha csak azt ismétlik, amit intellektuálisan tanultak. Ez is egy szükséges fokozat, nem emelek szót ellene, mindenki keresztülmegy rajta, aki eléri a másikat. De a világnak szüksége van a lélek halhatatlanságának tanúira. Hogy a XIX. század világa megkapja, ami az összes többi korszak birtokában volt, élő lelkek első kézből való bizonyossága szükséges, hogy tudják, hogy léteznek. A XIX. századbeli embereknek ugyanazon a tapasztalati tréningen kell keresztülmenniük, amin más korszakokban keresztülmentek, mert csakis így lehet első kézből való tudást nyerni, és a lélek létezésének kérdését végleg minden kétséget és tagadást kizáróan megválaszolni.

Első alkalommal lehetséges az ijedtség érzése, vagy a csodálkozás, hogy mi is ez a különös dolog, ami történt, de miután ismétlődik nap-nap után, heteken, hónapokon, éveken át, ez a tudat a testen kívül valóságossá válik, valóságosabbá, mint az a testen belül. Amikor visszatér a testbe időnként, a lélek azt tapasztalja, hogy a testbe belépni olyan, mint börtönbe menni, mint a friss levegőt elhagyva pincébe vagy sírboltba szállni; hogy a látás homályos, a hallás majdnem süket; hogy a lélek összes erői korlátozottak, és ez a test úgy, ahogy Szent Pál, a nagy beavatott nevezte, a halál teste, nem az életé.

Mi ezt nevezzük életnek, pedig ez egyáltalán nem élet. Életnek nevezzük, pedig ez egyszerűen a korlátolt, bebörtönzött, unalmas, eltörpült lét, amit a lélek eltűr tapasztalásának rövid idejére, hogy bizonyos fizikai tudást nyerjen, amit alkalmas eszközök hiányában másként nem tudna megszerezni. Amint meditáló emberré válnak, az a magasabb élet élénk, valódi életük lesz, és a fizikai élet valamiféle álmom, amit illúzióknak ismernek el. Itt kötelességeket kell teljesíteni, adósságokat fizetni, sok mindent el kell végezni, de ez a világ a börtön, a halál világa, nem a szabadságé, nem az életé. Ekkor ráeszmélünk, hogy mi magunk vagyunk az az élő, tevékeny, hatalmas, észlelő intelligencia, aki előtt a világok nyitva állnak, akiknek a mennyország a szülőföldje, a természetes és jogos lakóhelye.

Ezek azok az utak, melyeken a lélek létezésének végső bizonyítékához érkezünk. Figyeljük, milyen fokozatosak voltak az állomások. Kezdtük a fizikai világban, fizikai kísérletekkel, továbbmentünk egy kissé az álmok világába és a testen kívüli cselekvéshez. Azután foglalkoztunk azzal a kérdéssel, hogy használat által felismerjük a test, az érzékek és az elme közötti különbséget, és azután bizonyítékát találtuk valaminek, ami túl van az elmén, valódibb és hatalmasabb nála és azután felbátorodva az alacsonyabb kísérleteken, behatoltunk a magasabbba, és megfizettük a lélek első kézből való tudásáért szükséges árat.

Valóban érdemes. Nem állítom, hogy el lehet nyerni mindezt anélkül, hogy az ember megfizetné az árát. Nem állítom, hogy „viharosán” élvezhetik a test, az érzékek és az elme életét ugyanakkor, mikor a magasabb élet fejlesztését folytatják, de annyit mondhatok, hogy amit elveszítenek az csupán olyan élvezet, amit kinőttek, ami ezért nem vonzza már Önöket. Úgy veszítik el ezeket, mint a gyermekkori játékszereiket, amikor kinőttek gyermekkorból - már nem kívánják őket többé. Nem mintha bárki elvenné és eltörné őket. Nem kívánják őket többé: magasabb élvezetet találtak, finomabb fajta játékszereket. De az elme is játékszer, bár finomabb, mint az érzékek; azt is játékszernek ismerik el az élet magasabb régióiban. Tehát fokozatosan feladják azokat az örömeket, amelyek elvesztették ízüket, de jobban fogják köte-

lességeiket teljesíteni, mint azelőtt. Ne kövessék el azt a hibát, mint némelyek, akik mikor meditálni kezdenek, ébren is úgy járnak kelnek a világban, mintha ködben járnának, álomban, figyelmetlenül úgy, hogy mindenki azt mondja: „Ez az ember elvesztette az eszét.” Nem így kell meditálni! A meditáció az embert hatásosabbá, éberebbé teszi, nem kevésbé elevenné, nem vakká, hanem figyelmesebbé.

Az az állapot, amikor az emberek álmodoznak, az értelem nevelésének nagyon korai foka, amikor még olyan gyengék, hogy egyáltalában nem tudják elméjüket irányítani. Szabadon ezt egy személyes tapasztalattal illusztrálnom. Én, aki sokat meditáltam, gondosan gyakorlatoztam azon az úton, amelyet önöknek jeleztem, gyakran veszem észre, ha olyan emberekkel vagyok együtt, akik soha ilyesmiről nem is álmodtak, viszont magukat jó és gyors megfigyelőnek tartják, hogy olyan dolgokat látok, ami elkerüli az ő figyelmüket, észreveszek olyasmit, amit ők nem vesznek észre, látok mindenféle apróságot az utcán, villamoson és az embereken, amik nem teszik rájuk a legcsekélyebb benyomást sem. Ezt csak azért említem, hogy megmutassam önöknek: nem szükséges az alacsonyabb elme erőit elveszteni, míg szorgalmasan fejlesztik a magasabbat. Tény az, hogy sokkal inkább rendelkezésükre állnak, mert nem koptatják el őket töprengéssel, izgalommal és félelemmel, sokkal elérhetőbbek, amikor használni akarják őket. A józan és nagyon feltűnő értelmesség, ész, logika, intelligencia, óvatosság, elővigyázatosság - mindezek a tulajdonságok erősen és ragyogóan mutatkoznak az igazi okkultistában. Az ilyen ember nagyobb lesz, nem kisebb a mentális síkon, mert olyan régióban dolgozik, ami túl van és magasabb az intelligenciánál. Ő életet nyert. Nem rabolták el az alacsonyabb életét, hanem ő vesztette el, de amint elvesztette, megtalálta azt. Lemondott az alacsonyabbról és azt találja, hogy a magasabb élet leárad beléje és az alacsonyabb is ragyogóbb, mint valaha volt. Nem kér semmit, minden adatik neki, nem kíván semmit, minden feléje árad, anélkül, hogy kérné. Nem támaszt kérelmeket, a természet kiontja rá kincseit. Minden tulajdonát állandóan odaadja, mégis bővelkedik.

Ezek a lélek életének látszólagos ellentmondásai, ezek a valóságok igaznak bizonyultak, amikor a lélek létezését tudjuk. Ha ma este nem próbáltam önöket pusztán szónoki ügyességgel, vagy érzelmeikhez és érzéseikhez szólóan megnyerni, ez azért volt, mert értelmüket akartam ezen az ösvényen lépésről lépésre vezetni, mert meg akartam mutatni önöknek érzelmek nélkül, az intuícióra való hivatkozás nélkül, anélkül, hogy szólnék – mint ahogyan szólhatnék - ahhoz a tudathoz mindegyikükben, hogy az ember halhatatlan lény és a halál nem úr felette. Ahelyett, hogy ehhez szólnék, mint ahogy jogom van, elvezettem önöket lépésről lépésre az értelem ösvényén. Megmutattam, miért kellene minden új lépést megtenni, amikor az előzőeket megtették.

De hadd mondjak végezetül néhány szót azoknak, akiknek nincs szükségük az alacsonyabb lépéseket megtenni ezen a fáradságos ösvényen. Akiknek nincs szükségük arra a bizonyítékra, hogy a lélek létezik, akik el vannak telve a tudattal, hogy ők élő lelkek, akik bár nem első kézbéli tudás által, mégis mélyen meg vannak győződve erről – és ezt sem logika, sem érvelés, sem rosszallás, sem gúnyolás, sem bizonyítás meg nem rendítheti, és nem változtathatja meg. Érvelés, logika és bizonyíték által összezavarva ők még mindig azt mondják, hogy: „Érzem és tudom, hogy élő lélek vagyok”. Hozzájuk szólok. Ne izguljanak az alacsonyabb lépések miatt, ne törődjenek mindazokkal az érvekkel, amelyeket, mint bizonyíték újra meg újra felhoztam a materialisták meggyőzésére. Bízbanak az intuíciójukban és cselekedjenek a szerint. A belső hang sohasem vezet félre. Az a magasabb én, amely saját létezéséről suttag, és parancsolóan kívánja hitüket. Adjanak hitelt a belső hangnak! Vegyék úgy, hogy igaz, bár nem bizonyították be, és cselekedjenek a belső meggyőződés szerint, mintha igaz lenne. Azután kezdjék el a meditáció folyamatát, amit sietve említettem, vegyék elő, amint elővehetik a

könyveket, melyekben mindezt vázolták számukra és kezdjék gyakorolni. Ne vesztegessenek több időt arra, hogy egyéb folyamatokat taglaljanak, amiket megérteni még nem képesek. Bíz-zanak a belső hangjukban, kövessék azoknak a vezetését, akik ezen az úton jártak és bizonyí-tották, hogy igaz. Akkor könnyen és gyorsan elnyerik a tudást. Akkor hosszú halasztás nélkül saját tapasztalatukból tudni fogják, hogy mindez igaz. Ha a lélek szól önökhöz, ne várják az intellektus helyeslését, bízzanak az isteni hangban, fogadjanak szót az isteni impulzusnak. Kövessék az utat, amit bölcsök, próféták, tanítók vázoltak és tanítványok igaznak találtak, olyan tanítványok, akik manapság jártak ezen az úton és tudják, hogy az a célhoz vezet. Ak-kor önök is tudni fogják, intuíciójukat megerősíti majd a tudás és élő, halhatatlan léleknek fogják magukat érezni.

Ez az én üzenetem önökhöz, azokhoz, akiknek nincs szükségük bizonyítékokra, és az intuícióra való apellálásra. Amikor ezt az üzenetet átadom, nem magamtól beszélek és nem új dolgot mondok, hanem saját korunkban és napjainkban megerősítem, amit minden próféta állított, minden tanítvány tanított, amit minden szent ember hirdetett. A Testvériségnek a hírnökeként csupán az ő üzenetüket ismétlem. Itt van a bizonyíték súlya és nem abban, hogy én azt szegényesen újra hirdetem. Mi az, amit egy lélek igaznak talált, amit valamennyi nagy lélek hirdetett? Ha önöknek autoritás kell, higgyenek az ő szavukban. Ne felejtsek, hogy amit én mondok, azt valóban az én ajkam mondja, de az ő hangjukkal. Korszakok bizonyosságát hozom önöknek; egy megszámlálhatatlan seregtől hozok üzenetet. Én, akinek tudása csak gyen-ge és szegény, korlátolt és körülhatárolt saját tapasztalattal, szolgálja vagyok annak a nagy Testvériségnek – a legbüszkébb előjogomnak és boldogságnak tartom, hogy nekik szót fo-gadva az ő szavukat hirdessek. Szinte nem merem alátámasztani, bár tudom, hogy igaz. Rá-juk hivatkozom, mint tanúkra, az ő tanúbizonyosságukra, mely megrendíthetetlen, sziklaszilárd, a legrégebb őskortól mind a mai napig; hatalmas tanúk töretlen seregére, a próféták, tanítók és szentek megszámlálhatatlan társaságára. Én, az ő hírnökük, az ő üzenetüket hozom.

Megkísérelhetik annak valóságát bebizonyítani maguknak, ha akarják.